

med, fordi det saaledes ikke forandrer Omfanget med Hensyn til de enkelte Dele af Landet, for hvilke der burde være en fælles Capitels-taxt, eller Tiden for Indberetningerne o. s. v., men naar vi ikke tibliger, ligeoverfor det nuværende Landsthing, have formaaet at faae et Lovforslag med et saadant Indhold til at gaae igjennem — og det ærede Medlem veed, at det gjentagne Gange har været forsøgt —, vil jeg spørge, om han, naar dette Lovforslag skal behandles paa en kommende Rigsdag, kan vente, at det Landsthing, der da vil være i Rigsdagen, vil gaae ind paa saadanne større Forandringer.

R. Pedersen: Jeg skal gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at man her, forsaavidt jeg har opfattet de faldne Udtalelser rigtigt, er gaaet aldeles bort fra Spørgsmaalene om Omfanget af de Districter, hvorfor Capitelstaxten skal gjælde, og om Tiden for Indberetningerne. Jeg har ikke hørt Noget udtale sig om Andet end om de Factorer, Loven omfatter, men hverken om Omraadet eller om Tidsforholdene.

Da ikke Flere begjærede at yttre sig, gif man til Afstemning, hvorved

Madsens Forslag:

At der nedsættes et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer

forkastedes med 41 St. mod 18.

Ændringsforslag til anden Behandling indkaldtes til næste Dags Middag Kl. 1.

Man gif derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var: Forespørgsel af Folketingsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds til Justitsministeren. (Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 278.)

Suel: Det Spørgsmaal, som jeg nu skal tillade mig at rette til den høitærede Justitsminister, gaaer, som det vil erindres, ud paa, om Ministeren snart agter at bevirke en Forandring i Lovgivningens Bestemmelser om

Qvaffalveri. Som bekjendt, har dette Spørgsmaal oftere været til Forhandling i Rigsdagen, deels i Forespørgsels- og deels i Lovsform; idetmindste to Justitsministre have paa givne Anledning erklæret, at de vilde tage Sagen under Overveielse og søge at fremme en Reform, hvis Bigtighed var almindelig anerkjendt; men desuagtet er Sagen ikke bragt et Skridt videre, hvortil Grunden vel væsentligt maa søges i de ulykkelige Forhold, hvorunder vort Fædreland har levet i de seneste Aar. Naar jeg nu, for atter at bringe denne Sag til en Afgjørelse, har valgt Forespørgselsformen, som er et mindre praktisk Middel, idet det ikke directe fører til Maalet, har jeg dertil to Grunde. For det Første er det hele Spørgsmaal, som her foreligger, af en saa vanstelig og omfattende Natur, at det ikke let kan gjøres til Gjenstand for et privat Initiativ; dertil udræves et Overblik og en Indsigt i mange Forhold, som kun kan forudsættes i tilstrækkelig Grad at være tilstede hos Regjeringen. En saadan Sag kan efter min Mening kun besorbes ved et Regjeringsforslag. Den anden Grund til, at jeg ikke er kommen med et privat Forslag i denne Retning, er den, at jeg nærer den Overbeviisning, at den høitærede Justitsminister, der har viist, at han ikke viger tilbage for Reformen, hvor saadanne maae anses for nødvendige, ogsaa vil tage denne Sag i sin Haand og fremme den, saasnart skee kan, og da vi nu have tilendebragt det vigtige Lovarbejde om Forbrydelser og Straffe, vil en Lov om Qvaffalveri naturligt slutte sig dertil som Tilbehør. Den nærmeste Grund til, at jeg stiller den foreliggende Forespørgsel, er forøvrigt et ganske enkelt Punkt i den hele Sag, som jeg strax skal tillade mig at berøre i Korthed. I Udkastet til Loven om Barbeernæring af 20de Januar 1861, saaledes som det kom fra Regjeringen, bestemtes i §§ 2 og 6, at Aareladning og Sætning af Blodkopper kun kunde foretages ifølge Lægeordination. Sagen kom først til Behandling i det andet Thing, hvis Betænkning gif ud paa, at det ikke var rigtigt at indskrænke Rettigheden til Aareladning og Kopsætning til saadanne Tilfælde, hvor en Lægeordination havde fundet Sted, og den paagjældende Bestemmelse blev derfor strøgen i Loven. Men, uagtet det saa-